

DUGA

List Odjela za produženi stručni postupak za učenike s
motoričkim teškoćama • OŠ Gornja Vežica, Rijeka
• ožujak 2016. • broj 19

List Odjela za produženi stručni postupak učenika s cerebralnom paralizom i drugim motoričkim poteškoćama

Broj : 19, školska godina 2015./2016.

Izdavač: Osnovna škola Gornja Vežica

Adresa: Gornja Vežica 31, Rijeka

Za izdavača: ravnateljica Bojana Matešin, prof.

Lektor : Vesna Argentin, prof.

Priprema za tisak: Dražen Sikirica., prof.

Učitelj urednik: Mirjana Stojnović, prof.

Učenik urednik: Luka Wagner 7. c

Naslovnica: Kuća, Martina Matak 5. b

Lišće, Nino Morina 4. b

Sadržaj:

Uvodna riječ.....	1
Na kraju školovanja.....	2
Iz školskog života.....	4
Naše stvaralaštvo.....	9
Pjesnički kutak.....	12
Posebno putovanje.....	14
Zanimljivosti iz sporta.....	16
Bili smo vrijedni	18
Intervju sa „zvjezdicom“.....	20

Uvodna riječ

Evo nas ponovo zajedno. Još se jedna školska godina približava svome kraju. Istina, tek slijedi najuzbudljiviji dio školske godine kada zbrajamo zanimljive događaje i postignute uspjehe. Kao što smo to učinili već osamnaest puta, i ove godine izdajemo svoj list.

Da, da. Nismo pogriješili. Ovo je 19. broj naše *Duge*. Možda se ne možete prisjetiti prošlogodišnjega broja *Duge* pa mislite da prošle godine nismo objavili radove svojih učenika, ali nije tako.

Prošla je školska godina bila iznimka. Radovi nekih naših učenika objavljeni su u trećem broju *Učiteljskoga lista* koji je doživio posebno izdanje pod nazivom „Biti jednak među jednakima“. Povod je tome izdanju bilo obilježavanje 25. godina rada Odjela za produženi stručni postupak i odgojno-obrazovnog rada s učenicima koji imaju motoričke teškoće. Prošlogodišnji broj *Učiteljskoga lista* u kojem su objavljeni radovi naših učitelja i učenika smatramo 18. brojem *Duge*.

Vjerujemo da ćete i u ovom novom izdanju *Duge* pronaći zanimljive literarne, novinarske i likovne radove naših učenika.

uredništvo

Na kraju školovanja

Kao i svake školske godine opraštamo se od svojih osmaša. Ove godine su to Daria, Dora i Klara. Njihovo je zajedničko školovanje počelo prije osam godina ulaskom u školske klupe. Kako same kažu, potpora su im u tim prvim danima bile vrlo drage osobe i obitelj. Tada su bile jako uzbuđene. Sada su na kraju osmoga razreda i brine ih što će biti poslije.

Najsmješniji događaj koji pamte u ovih osam godina bilo je kada su se maskirale u luckaste maske. Klara je toga dana bila obučena u vilu s čarobnim štapićem, Dora u staroga *noniča* s crno-crvenom perikom, crvenim nosom i štapom, a Daria je bila Miki Maus. Bile su zapažene i lijepo su se provele.

Kad su prešle u peti razred, upoznale su nove nastavnike i svoje razrednice koje su im jako dobre. Viši su razredi donosili brige s kojima su se one uspješno nosile. Još im preostaje pripremiti se za odlazak u srednju školu.

Dora Brnić:

Kao malu učenicu prvoga razreda u školu me dopratila cijela moja obitelj, a sada je, nakon sedam

godina, došlo vrijeme da pozdravim sve svoje učitelje i profesore koji su mi pomogli da usvojim znanje kako bih bila uspješna srednjoškolka. Ovdje sam upoznala i stekla svoje prijatelje, zabavljala se, mučila, učila, plakala i činila još štošta *tega*. A uskoro ću uživati u stjecanju novih znanja i novih prijatelja. S osmijehom na licu sjećat ću se svoje osnovne škole.

Neobično drvo, Daria Ljevar, 8. b

Daria Ljevar:

Kao osmašica mogu reći da je tijekom osam godina bilo lijepih i manje lijepih trenutaka. Zahvaljujem svim profesorima na znanju koje sam usvajala uz njihovu pomoći, zahvaljujem svima koji su mi pomogli da putujem kroz život. I na kraju... Nedostajat ćete mi svi, sve vas volim. Radujem se novim avanturama, a OŠ Gornja Vežica ostat će mi u lijepom sjećanju.

Klara Paškvan-Lekšić:

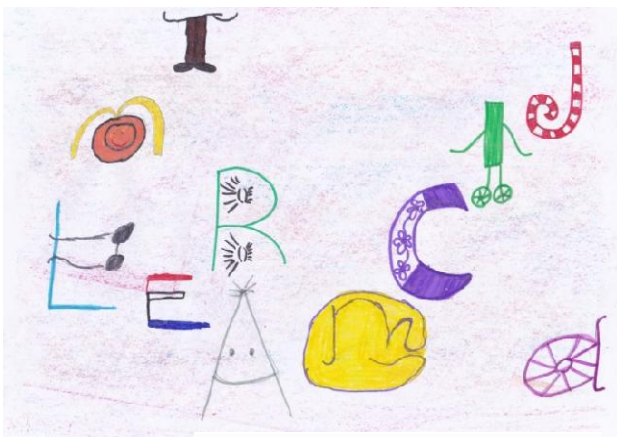
Moje školsko putovanje započelo je prije osam godina ulaskom u prvi razred osnovne škole. Sada sam skoro na kraju toga školskog putovanja i mogu vam reći da je bilo lijepih i ružnih trenutaka. Ipak, mnogo je više bilo onih lijepih.

Zahvalna sam svima iz škole što su mi omogućili da mi škola bude drugi dom. Moram reći da sam tijekom školovanja upoznala mnogo dragih osoba kojima sam jako zahvalna što stvaraju topao i poticajni ugođaj u školi. Zahvaljujući njima, otkrila sam svoje talente kao što su gluma i pisanje.

Uz te dobre osobe tu su i moji prijatelji iz razreda i produženoga boravka. Njima zahvaljujem što su mi radnu atmosferu učinili predivnom. Osim toga zahvaljujem svim profesorima što su mi pomagali. Moja razrednica je dobra prema meni i jako mi se sviđa. U višim razredima počela sam osjećati da postajem malo zrelija i razumijem da će mi mnogo od ovoga što sada učim koristiti u daljnjem školovanju, a ponešto i u daljnjem životu.

Posebno moram zahvaliti svojoj asistentici Gei koja mi je draga kao starija sestra. Jako sam joj zahvalna jer je u najtežim trenucima bila uz mene kao potpora.

Na kraju osmogodišnjega školovanja bit će mi žao napusti školu i uvijek ću se svih sjećati sa zahvalnošću.

Tolerancija, Daria Ljevar, 8. b

Iz školskog života

Dvodnevno putovanje života

Moje kratko, ali slatko *putovanje života* započelo je 17. i završilo 18. rujna 2015. godine. Tijekom ta dva dana mi osmaši posjetili smo Nin, Zadar i Smiljan.

U četvrtak oko sedam sati sa školskoga igrališta krenuli smo autobusima u pravcu Nina. Putem su me prožimali osjećaji sreće i uzbuđenja... Nakon duge vožnje svima je već postalo dosadno pa smo s nestrpljenjem čekali trenutak izlaska iz busa.

Dolazak u Nin obilježio je sunčev pozdrav, sjalo je toliko jako da sam odmah poželjela skočiti u more koje se pružalo s lijeve i s desne strane. Šetnja užarenim Ninom dovela nas je do kipa kneza Branimira iz 9. stoljeća, Trga ploča i svima nam dobro poznatoga Grgura Ninskog. Dotaknuti njegov zlatni palac, zaželjeti želju i slikati se neizostavan su dio dolaska u Nin. Put nas dalje vodi na zadarsku rivu. Lagani povjetarac sve nas je rashladio i oraspoložio. Zvuk Morskih orgulja pratio nas je čitavom rivom i dopratio do instalacije Pozdrav suncu koja je djelo arhitekta zadivljenog zadarskim zalaskom sunca. Nalazimo se ispred crkve svetoga

Donata. Nazvana je po biskupu Donatu jer je bila njegova privatna kapelica. Katedrala svete Stošije svojim vanjskim izgledom privlači mnoge pa tako i mene. Posebno mi se svidio njezin zvonik koji na sebi ima uzorak poput onoga na čipki. Hlad i vrijeme za odmor Dora, Klara i ja pronašle smo na Trgu pet bunara.

Robot, Nino Morina, 4. b

Napokon smo u Boriku gdje je smješten hotel „Donat“ u kojem ćemo prenoćiti. Prije spavanja vrijeme je za malo zabave koja počinje kupanjem u bazenu na otvorenom. Bilo je čarobno, baš kako treba nakon vrućega dana. Uslijedila je priprema za večernju zabavu i večera. Dan je protekao tako lijepo da sam na kraju legla i zaspala u minuti.

Drugi dan započeo je doručkom nakon kojeg smo se zaputili u Muzej antičkog stakla. Tamo smo upoznali dio rimske svakodnevnice, kulture i običaja, tehniku puhanja stakla i meni najzanimljiviji dio način izrade predmeta i nakita od stakla. S nestrpljenjem sam čekala povratak na ručak nakon kojeg

Škola nam treba

Škola je dobra. Matematika mi je najdraži predmet zato što na satu matematike puno naučim.

Škola nam je potrebna da nešto naučimo. U školi mi se sviđa to što su svi jako dobri. Meni se u školi sviđa sve i ništa ne bih promijenila.

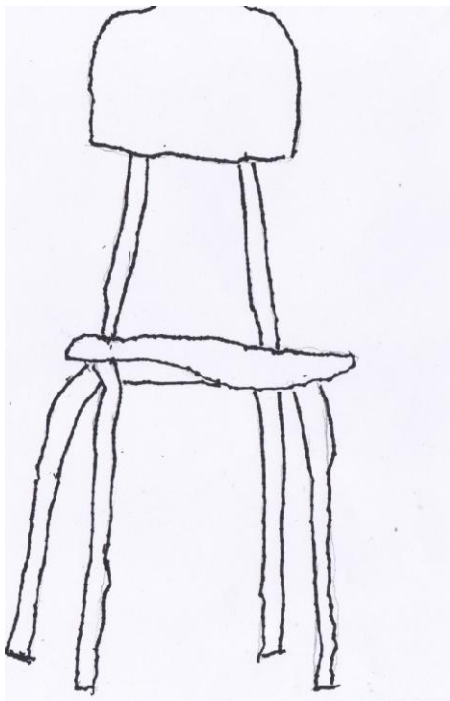
Laura Čulina, 3. c

smo sat vremena bili slobodni u trgovačkom centru Supernova.

Putovanje završava u Smiljanu, rodnom mjestu Nikole Tesle, gdje smo pogledali dokumentarni film, posjetili ispitnu stanicu i njegovu rodnu kuću preuređenu u mali muzej u kojem je ukratko prikazan njegov život.

Puni doživljaj i novostečenoga znanja krenuli smo kući. Pomalo umorni i tužni *mahali smo* našoj ekskurziji.

Daria Ljevar, 8. a

Stolica, Luka Wagner, 7. c

Olaf

Olaf je snjegović. Na duguljastoj glavi ima frizuru koju čine tri grančice. Ima velike oči. Umjesto nosa ima mrkvu. Njegova usta široko su otvorena. Ruke su mu tanke grane. Noge su mu od snijega... Brzo trči. Napravila ga je Elsa.

Tonka Tomaić, 2. c

Zimska priča

Zima je. Pao je snijeg. Vrapčići su gladni i promrzli. Dječak je napravio kućicu.

Tonka Tomaić, 2. c

Moda, Tonka Tomaić, 2.c

Snjegović bez nosa (priča prema slici)

Dječak Marko napravio je lijepog snjegovića. Na glavi blistao mu je crveni cilindar, a u ruci zlatna metla. Marko je ogladnio i zgrabio mrkvu, snjegovićev nos. Stavio ju je u džep i nastavio svojim putem. Snjegović je oživio i udario Marka metlom po glavi. Marko se uplašio i počeo bježati.

Tonka Tomaić, 2. c

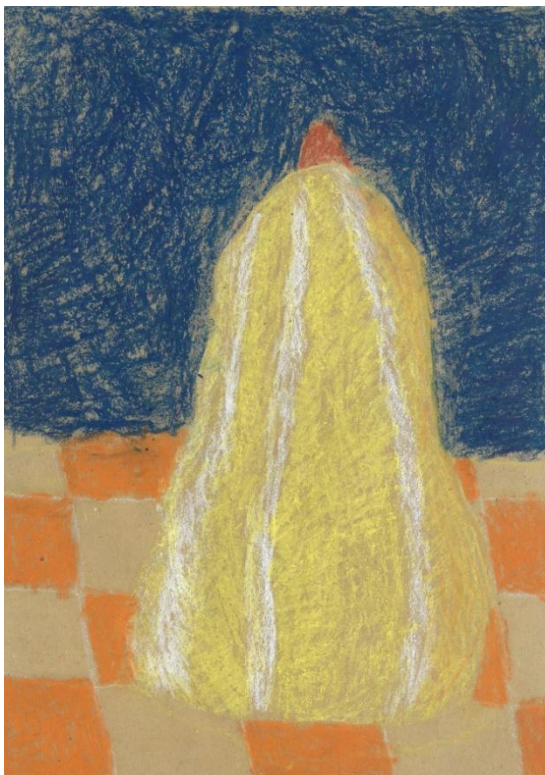
Mojoj mami ne treba *fitnes*

Volim svoju mamu, a znam i da ona voli mene i sestru. Što god nas dvoje napravili i koliko god se ona ljutila na nas, pred drugima nas uvijek brani.

Ona ima dugu, plavu kosu i frizura joj uvijek mora biti savršena. Svaka dlaka mora biti na svom mjestu. Oči su joj smeđe. Ako je vani sunčano, ona mora nositi naočale. Ne znam zašto, ali se ne zamaram time. Gotovo je uvijek nasmiješena.

Otkad je zaposlena, jako je smršavjela i stalno kuka da joj je sve široko i da nema što obući, a ormari pucaju pod težinom njezine odjeće. Dok nije radila, tata joj je stalno prigovarao što se dotjeruje za odlazak u park, a ona mu je odgovarala da si neće dopustiti da bude zapuštena kao druge domaćice. I mene i sestru gnjavi time da hlače i majica moraju biti u usklađenim tonovima. Meni je baš svejedno, dok je sestra već poprimila mamine *fore* pa joj „nešto ne paše ili je već staro“. U parku je mama pravo dijete. Ma što dijete, gora je od desetoro djece! Spušta se niz tobogan, „da seka ne bi pala“ pa sjedi iza nje. Klacka se sa sekom i sa

mnom, ljulja se, igra se u pijesku. Čak i graničara igra s nama. Prije nekoliko dana kupila je krede nama djeci. Jedva je dočekala da s nama crta po asfaltu. Čak je nacrtala i *cip-cop* pa skakala s malenima. Koja *fora*! Njoj stvarno ne treba *fitnes*. Tatu je počela gnjaviti da nam opet postavi trampolin u vrt da može skakati s nama. Susjed ju je prošloga ljeta pitao je li trampolin kupila sebi ili djeci.

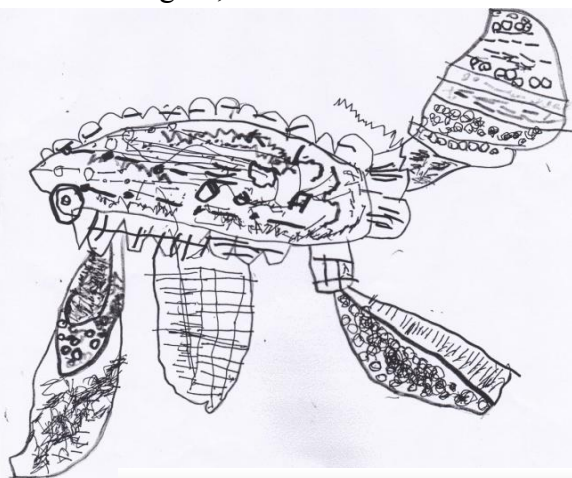

Bundeва, Luka Wagner, 7. c

Kada više na mene i Niku znam da nam neće ništa, ali kad mi tiho kaže da ćemo u sobu na razgovor, znam da je vrag odnio šalu. Volim joj piti krv na slamčicu, kako ona kaže, jer mi sve dopušta. Jedino mi smeta kada mi pred prijateljima kaže „Lukica ljubavi“ kao da imam dvije godine. Tada bih je stavio u top i lansirao na Mjesec.

Moja mama je super. Što god poželim, dobijem. Znam da joj nije lako sa mnom i sa sestrom, ali ona se rijetko kada žali na bilo što. Više se svađam s tatom i ona je uvijek posrednik između nas dvojice. Glavni je krivac tata, a ne ja. Prema meni i sestri mama je uvijek blaga i popustljiva i stalno nam govori da nas nitko u životu neće voljeti kao ona. I ja znam da je tako kako ona kaže.

Luka Wagner, 7. c

Životinja, Klara Paškvan-Lekšić, 8. c

Otvorila sam vrata zrelosti

Imam četrnaest godina. Osjećam se zrelije nego prije. Nije mi jednostavno opisati na koji sam način otvorila vrata zrelosti. Došlo je to nekako tiho i nečujno. Odvijalo se unutar mene iz dana u dan. A onda, poput jutarnjega buđenja sazrio je u meni osjećaj „ja to mogu“, „sigurna sam u sebe“.

Moja prva važna odluka bila je donesena. Odlučila sam potpuno samostalno, bez traženja potvrde od mame i tate. Jednostavno, znala sam da mogu i da sam dovoljno sposobna i spremna. Postala sam glavna i odgovorna urednica za spremanje školske torbe. Prije sam uvijek strahovala da ću što zaboraviti ili da neću nešto dobro učiniti. Moram priznati da je samopouzdanje vrlo lijep osjećaj.

Situacije u kojima sam počela potpuno samostalno donositi odluke nizale su se jedna za drugom. Osjećaj radosti izmjenjivao se s osjećajem odgovornosti. Osmijeh na ustima s drhtajem u srcu. Vrata zrelosti polako se otvaraju.

Klara Paškvan-Lekšić, 8. c

Naše stvaralaštvo

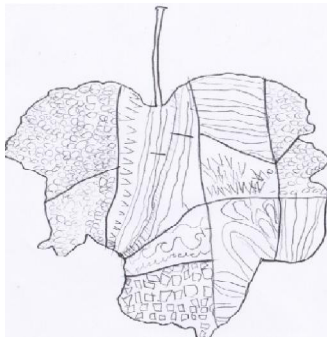
Voditelj Festivala

Ove je godine održan 13. po redu Festival stvaralaštva za djecu s teškoćama u razvoju. Vidjeli smo mnoge zanimljive točke. Ove sam godine i ja bio voditelj. Bio sam uzbuđen. Gledalište je bilo puno ljudi. Kada smo počeli, bilo je uzbuđljivo i bio sam pomalo nervozan. Malo-pomalo prošla me voditeljska nervoza.

Nastup u HKD-u

Ivan Vukasović, 6. c

List, Ivan Vuković, 6. c

Susret za kojim čeknem

Dragi sveti Nikola, jučer, 3. prosinca 2015. održao se Festival za djecu s invaliditetom. Na Festivalu sam i ja nastupala. Imali smo dvije točke. U prvoj točki sam bila vila, a u drugoj sam pjevala sa svojim prijateljima.

Prije izlaska na pozornicu osjećala sam pozitivnu tremu i bila sam sretna što nastupam na Festivalu i što su me gledale meni drage osobe. Jedna od meni dražih osoba u publici bila je psihologinja Tanja koju nisam dugo vidjela. Jako sam se razveselila kad sam čula da me došla gledati. Bila sam uzbuđena što ću ju pozdravit nakon Festivala, ali je ona, nažalost, morala ranije otići pa se nismo vidjele. Bila sam jako tužna.

Dragi sveti Nikola, molim te da mi omogućiš da u skorij budućnosti vidim psihologinju Tanju koju jako volim, kako bih ju mogla izljubiti i izgrliti. Nikada neću zaboraviti trenutke kada mi je bilo jako teško i kada je ona bila uz mene.

Klara Paškvan-Lekšić, 8. c

Kuća iz mojih snova

Moja kuća iz snova nalazi se na Rukavcu. Izgrađena je od drva, cigle i ima crveni krov. Velika je toliko da u nju stane puno ljudi. U njoj se nalaze dvije velike sobe, prostrani dnevni boravak i velika kupaonica. Okružena je visokim zelenim stablima. U susjedstvu me često iznenadi pas Mops. Rado susrećem brojne susjede.

U toj kući iz snova živjela bih s mamom, sestrama i tatom zato što ih volim i jer sam uz njih jako sretna.

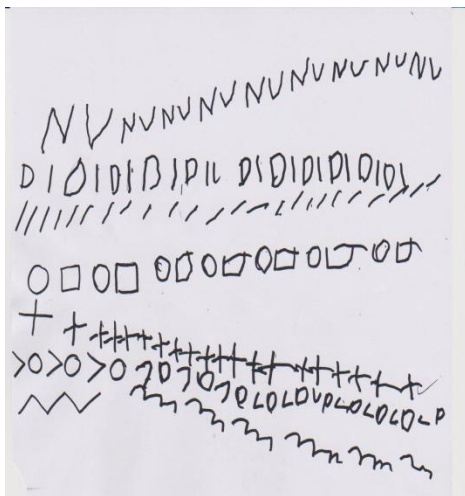
Laura Čulina, 3. c

Komplementarni kontrast,
Martina Matak, 5. b

Šarena kuća, Nino Morina, 4. b

Linije, Laura Čulina, 3. c

Pjesnički kutak

Krrrrc

Sjeli smo na klupu po noći
i pričali strašne priče,
od straha su nam narasle oči
i pričali smo sve tiše.

KRRRRC.

Nešto se čuje.
Majko moja, što je to?
Užasno se bojim
i na nogama jedva stojim.

KRRRRC.

Opet.
Sve je bliže
i kosa mi se na glavi od straha
diže.
Stvarno strava, nema što.
Gledam društvo,
lica im izgledaju pokislo.

Okrenem se,
iza Toni veselo se smije.
Gdje li je bio maloprije?

Sve se zna.
To je Toni lomio grane
da nas podsjeti na prošle
dane,
kada smo djeca bili
i nakon igre
kući sretni odlazili.

Luka Wagner, 7. c

Maska, Martina Matak, 5. b

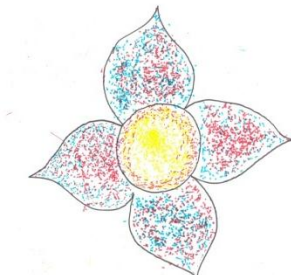
Valovi

Malo gore,
malo dolje.
Gore, dolje.
Nemirno je
plavo more.

Puše vjetar,
morske kapljice
u zrak diže.
Valovi su stijeni
bliže.

Gore, dolje,
gore, dolje.
Val tresne o
stijenu
i ostavi samo
morsku pjenu.

Luka Wagner, 7. c

List, Ivan Vuković, 6. c

O more

More je namreškano.
Valići se igraju,
sudaraju.

Morska pjena je kao čipka
na maminu ovratniku
izvezena od morskih niti.

Skočio sam.
Zaronio.
Sunčeve su ruke
zagrlile kamenčiće
u dubini.
A kamenčići
plešu li plešu
u ritmu valova.

Izronio sam.
Gledam galebove.
Sjede na stijenama, svom utočištu
i čekaju... Sunce.
Sutra će ponovo svanuti,
obasjati srećom novi dan.

Luka Wagner, 7. c

Jesenja večer

Sve je mirno...
Valovi šume,
iz daljine dopire miris pečenih
keštena.

Šareno lišće tiho pada s grana,
a ja s divljenjem gledam
njegovu boju i lakoću kretanja.

Zaljubljeni par šeće
mekim tepihom od šarena lišća

koje mu šušti i pucketa pod nogama.

S divljenjem promatram
taj prizor opojne jesenje večeri
pune boja, zanosnih mirisa
i ljubavi.

Dora Brnić, 8. b

Mrtva priroda, Martina Matak, 5. b

San

Dugo nisam bolestan bio
i jednu večer baš sam to snio.
Soba se vrti kao lunapark
hvata me panika i strah
i nedostaje mi zrak.

Tresem se u krevetu,
osjećam da gorim,
s bolovima se borim.
Pomaknuti se ne mogu,
ruka mi se koči,
jedva otvaram oči.

Dobro je!
Sve je to san bio.
Lakše mi je.
To sam samo snio.

Luka Wagner, 7. c

Posebno putovanje

Prvi koraci u Indiji

Ove sam zime bio u Indiji zbog nečega jako važnog. Ponajprije zbog operacije nogu koja mi je omogućila da počnem hodati.

Sletjeli smo u Delhiju koji je glavni grad Indije. Toliko ljudi na jednom mjestu nisam nikada vidio. Nije ni čudo - to je grad od 20 milijuna stanovnika. Užurban, stalno u pokretu i prepun hramova i muzeja.

Onda smo krenuli u Udajpur koji

U Indiji, Arjuna Zlamalik, 7. a

je ustvari grad na sedam jezera s predivnim palačama jer tu još i danas žive Maharane, nekadašnji kraljevi, tj. vladari Radjastana. To je najstarija kraljevska dinastija na svijetu koja je neprekidno na vlasti od 720. godine. Udajpur je poznat kao grad vjenčanja jer mnogi

parovi dolaze tu da se vjenčaju.

U predgrađu se nalazi bolnica 'Narajan Sewa Sansthan. Tu sam operiran i tu sam prohodao svojih prvih sto metara.

Upoznao sam mnogo djece i njihovih roditelja i braće i sestara. Sada imam prijatelje iz Udajjina, država Gudjarat, iz Poone s juga Indije, iz Nepala, Mumbaja, Haridwara... Svi smo došli sa sličnim problemima i mnoge sam vidio kako su prohodali.

Bolnica je namijenjena djeci. U njoj je postavljena izložba s ogromnim ljudskim organima kroz koje možeš proći i vidjeti kako funkcioniraju. Sve zgrade su smještene u parku punom bugenvilija, palma, papaja i raznovrsnoga cvijeća. Kroz park prolazi vlakčić da se omogući bolje razgledavanje. Taj mali vlak prolazi čak i kroz neke bolničke sobe u prizemlju.

U blizini je i nekoliko malih hramova da se ljudi mogu moliti onako kako to rade i kod kuće, jer u Indiji ima mnogo religija. Sve se jednako poštuju.

To je bolnica koja može primiti nekoliko stotina pacijenata odjednom i neprestano dolaze novi i novi.

U pauzama operacijskih zahvata odlazili smo u Udajpur. Za svoj rođendan poželio sam vožnju *rikšom*.

Rikša je vrsta maloga motora s kabinom za putnike. Jedva smo se utrpali u kabinu i onda je slijedilo vrludanje ulicama u masi ljudi, automobila, krava, magaraca, pasa koji slobodno hodaju i leže na ulici. Krave su za Hinduse svete životinje i šecu kuda žele, čak i sredinom autoceste. Obišli smo oko slona koji je bio sav ukrašen, vozač rikše rekao nam je da se slon vraća s nekog vjenčanja. Zaobišli smo i nekoliko deva. Majmuni svako toliko uzmu nekom turistu torbu i pregledaju je da nađu hranu.

Na najvećem jezeru Pichola Lakeu ukrcali smo se u brodić i plovili do Jag Mandira. To je otočić s prekrasnim vrtom i palačom u kojoj je sada hotel, a nekad se za ljetnih vrućina u njoj hladila kraljevska obitelj. Hram na tom otočiću bio je inspiracija za poznati Taj Mahal. Obišli smo i Lake Palace koji je također sada hotel. Iz brodića se vidi ogromno zdanje City Palacea u kojem je muzej, dva hotela i rezidencija sadašnjega Maharane. Vrijeme je prekrasno, svaki je dan sunčan. Nije ni čudo kada je to područje na rubu pustinje Tar, a okruženo je Aravali planinom, kažu najstarijom na svijetu. Zato tu ima jako puno dragoga i poludragoga kamenja i mramora. Ljudi su u gradovima odjeveni slično kao mi. Jedino žene,

pogotovo starije, nose *sarije* i *kurte*. Sve je u prekrasnim bojama i dezenima. Tako su im i trgovine živopisne i pune, za mene, neobičnih predmeta, voća i povrća kojem ne znam ni ime. Mi smo uživali u papaji čiji plodovi znaju biti teške i po tri kilograma. Meni se svidjelo jesti *čiko* i

Arjuna u živopisnoj indijskoj odjeći

amarat.

Ljudi su jako topli i druželjubivi. Sve zanima odakle smo i mnogi nas zaustave da se slikamo zajedno.

Cilj moga putovanja bio je da prohodam i to se polako ostvaruje. Jako sam sretan zbog toga.

Indija je predivna zemlja i drago mi je da sam ju posjetio.

Arjuna Mladen Zlamalik, 7. a

Zanimljivosti iz sporta

Boćarica

Dora Brnić članica je kluba „BKOSI PULAC“- RIJEKA. Natječe se u juniorskoj kategoriji „BC-1“.

U 2015. godini sudjelovala je:

- 23. svibnja u Zagrebu na „Turniru mladih u boćanju za osobe s invaliditetom“ (neslužbeno prvenstvo Hrvatske), osvaja 2. mjesto
- u srpnju kao članica reprezentacije na „Europskim paraolimpijskim igrama mladih“ u Varaždinu, osvaja 6. mjesto
- 12. prosinca na velikom „Božićnom turniru“ u boćanju za osobe s invaliditetom u kategoriji mladih, osvaja 3. mjesto.

Općina Kostrena proglasila ju je najuspješnijom sportašicom s invaliditetom u 2015. godini.

Boksi

Moj klub je kao mali brodić
na uzburkanom oceanu,
ali uz pomoć vještoga kapetana i
mornara
njegovo žarko crveno jedro
sjaji se na riječkom suncu.

Željom možemo pokoriti
sva mora i oceane
u našem malom brodiću sa
srčanom i hrabrom posadom.

Voljela bih tim brodićem
proći još mnoga mora,
njemu dati dušu i srce,
ukrasiti ga zlatnim, srebrnim,
brončanim odličjima
i ploviti njime dok god živim.

Dora Brnić, 8. b

Priznanje, Dora Brnić, 8. b

Fotografija s Matjažem Kekom

Dan je prekrasan i sunčan. Na nebu nema niti oblaka. U kući smo na Krku i uživamo u posljednjim danima godišnjega odmora. Sestra već *pili* mamu da idemo na kupanje. Ne da mi se. Danas je 28. kolovoza 2014. i „Rijeka“ igra utakmicu u Moldaviji protiv Sheriffa.

Danas je dan D. Biti ili ne biti za "Rijeku". Ako pobjedi, ide u europsku ligu. Na maminom sam Facebooku gledao slike i pratio objave njezinog i tatinog prijatelja Škorića koji je s još sedam entuzijasta krenuo kombijem put Moldavije.

Na more nisam išao. Čekao sam utakmicu. Napokon je sudac označio početak utakmice. Ženski je dio obitelji otišao iz dnevnoga boravka jer nema živaca više slušati tatino i moje navijanje.

„Jeee! Gooool!“ Dvadeset i deveta minuta. Kramarić je pogodio mrežu. Četrdeset i četvrta minuta i ponovo Kramarić. Ponovno: „Gooool!“

„Dečki, držite se. Nemojte posustati.“ I opet Rijeka! „Jee!“ Šezdeset prva minuta - Moises. Počeo sam pjevati: „Idemo dalje! Idemo dalje!“

„Je li više gotovo?“ pitala nas je mama. „Još malo i gotovo“, rekao sam joj.

Posljednji zvižduk suca i velika pobjeda „Rijeke“. Tata i ja smo se počeli dogovarati da odemo do Zračne luke Rijeka koja nam je

udaljena desetak minuta vožnje na doček nogometaša. Opet nam je mama počela prigovarati. Oboružani šalovima ipak smo oko ponoći otišli. Atmosfera je bila prekrasna. Ovo još nisam doživio. Navijači su pjevali i veselili se.

Odjedanput je počelo nekakvo naguravanje i policija je bacila suzavac. Veliki broj navijača je počeo padati na travu. Tata i ja smo stajali u pozadini tako da niti smo vidjeli što se dogodilo, niti je suzavac uspio doći do nas.

„Mislim da je vrijeme da krenemo kući. Počeli su raditi gluposti“, rekao je tata. Nogometaše nismo vidjeli. Uputili smo se prema našem autu.

Tata je u jednom trenutku rekao: „Evo ti Keka!“

„Mogu li se slikati s Vama?“ pitao sam ga.

„Naravno. Miško! Dođi se slikati!“ viknuo je. I tako sam se ja, sasvim slučajno, zahvaljujući tome što je tata parkirao auto pokraj Kekovog, nakon velike pobjede NK Rijeke, fotografirao s Matjažem Kekom i Damirom Miškovićem.

Naravno da sam slike odmah po dolasku u kuću stavio na Facebook, da se pohvalim. A ti prijatelju Škoro putuj po Moldaviji i popravlja kombi dok se pravi navijači slikaju s trenerom.

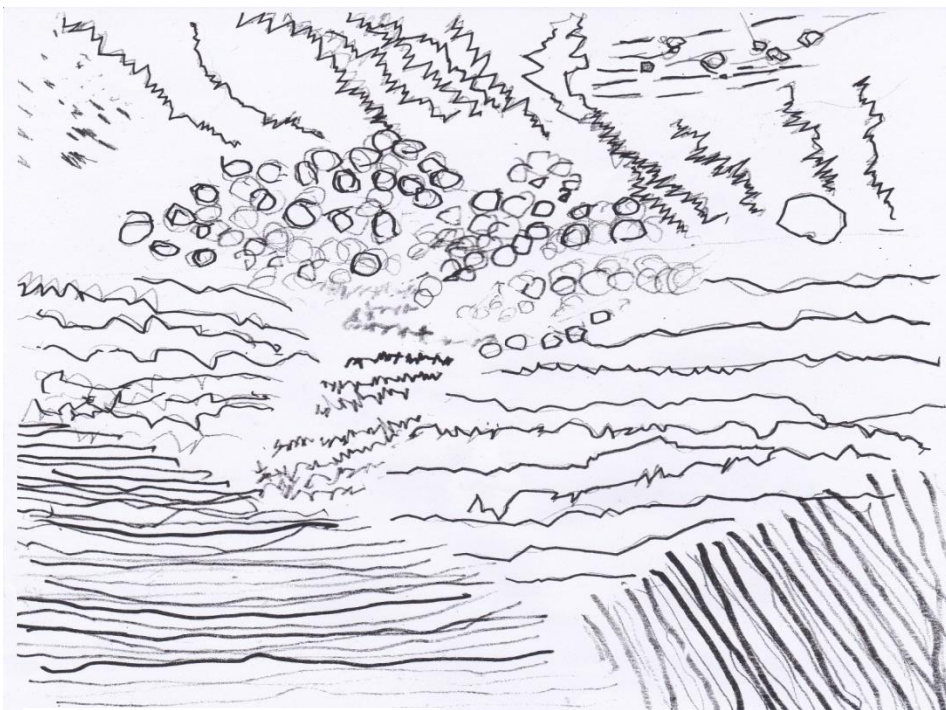
Luka Wagner, 7. c

Bili smo vrijedni...

JESEN U VINOGRADU STRIP

AUTOR: NINO

Pejzaž, Klara Paškvan-Lešič, 8. c

Kučice na drveću, Tonka Tomaić, 2. c

Intervju sa „zvjezdicom“

Zvezdana jednostavnost

Učenik 5. a razreda naše škole **Sergej Božić** bio je jedan od rijetkih sudionika TV showa „Zvezdice“ s našega područja. Još pamtimo njegov nastup koji je ujedno i povod za ovaj intervju.

☀ Kako je to kad kao jedanaestogodišnjak budeš na televiziji?

- Lijepo. Stekao sam puno prijatelja i potpuno nova iskustva.

☀ Jesi li ponosan na svoj uspjeh?

- Da, ponosan sam na svoj uspjeh, ali kako kažu - uvijek može bolje.

☀ Imaš li tremu kada pjevaš na pozornici ispred puno ljudi?

- Naravno, samo ipak trema nije velika.

☀ Kakve pjesme pjevaš?

- Pjevam pjesme koje čujem od prijatelja i na radiju, pa pogledam na internet i onda ih naučim.

☀ Kakve pjesme voliš?

- Volim pjevati, svirati i slušati sve vrste pjesama.

☀ Tko su ti uzori?

- Uzori su mi Toše Proeski i Demi Lovato.

☀ Voliš li sport?

- Da, volim sport, pogotovo tenis i košarku.

☀ Treniraš li na koji sport?

- Nažalost ne, jer nemam vremena.

☀ Čime s baviš u slobodno vrijeme ?

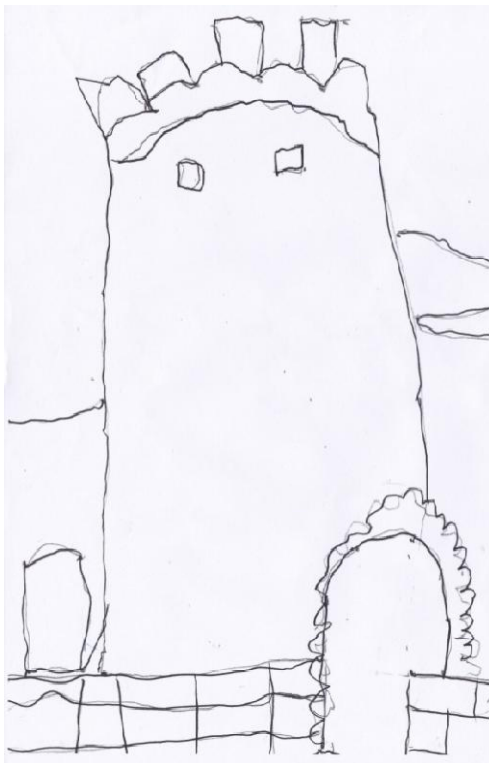
- Sviram i crtam. Volim svirati jer uživam dok sviram.

☀ Što sviraš ?

- Sviram gitaru i klavir.

☀ Vole li te kao prijatelja?

- Mislim da da. Ne znam, treba pitati moj razred.

Martina Matak, 5. b

Trsatska kula, Klara Paškvan-Lešić, 8. c

Barbi, Martina Matak, 5. b

